

Záhadná
guvernantka

SÍDLO HAVEN MANOR + 1

KRISTI ANN HUNTEROVÁ

i527.net
vydavatelstvo

Záhadná
guvernantka

Záhadná guvernantka

SÍDLO HAVEN MANOR + 1

KRISTI ANN HUNTEROVÁ

i527.net
vydavatelstvo

Copyright © 2018 by Kristy Ann Hunter

Originally published in English under the title *A Defense of Honor*
by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicke, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Slovenské vydanie:
Copyright © i527.net, s.r.o., 2020
www.i527.net

ISBN 978-80-89822-47-8

Venujem
večnej Božej spravodlivosti.*

Rimanom 12, 17 - 19

A Jacobovi.
Vďaka Tebe ma nikdy neopúšťa
pocit, že niekam patrím.

* Nikomu sa neodplácajte zlým za zlé;
starajte sa o dobré pred všetkými ľuďmi,
nepomstite sa, milovaní, ale ponechajte to hnevu
(Božiemu) – lebo je napísané:

Mne patrí pomsta, ja odplatím; hovorí Pán.

(BIBLIA, Písmo sväté Starej a Novej zmluvy,
Tranoscius, Liptovský Mikuláš 2015, Knihy Novej zmluvy,
Listy apoštola Pavla Rímskym 12, 17 – 19, str. 168)

PRVÁ KAPITOLA

Londýn 1816

Graham alias vikomt Wharton, dedič grófskeho titulu Grableton, pýcha cambridgeského šermiarskeho mužstva a na večierkoch vždy žiadaný a obľúbený člen oboch pánskych klubov u Brookea i Whitea, sa nudil.

Okolo neho naplno prebiehal ples a ani dnes mu tak ako zvyčajne nechýbala iskra a elegancia, ale preňho akosi strácal lesk a nebavil sa. Vďaka tomu, že po ukončení štúdia niekoľko rokov cestoval po svete, na vlastnej koži okúsil, aké radosti a rôzne veci život ponúka. No odkedy sa vrátil do Anglicka, akoby všetko upadlo do akéhosi stereotypu.

Koľko času už prešlo odvtedy, čo zažil niečo nezvyčajné či stretol niekoho neznámeho? Tri alebo štyri roky?

Nehľadal dobrodružstvá ako za svojich mladíckych čias. Už mal po tridsiatke a bol viac než pripravený usadiť sa. No vari chcel tak veľa, keď túžil, aby sa jeho dni nepodobali ako vajce vajcu?

V podstate všetko bolo stále o tom istom. Nik a nič sa nemenilo.

„Tento rok sa mi dámy zdajú ešte šarmantnejšie ako minulú sezónu,“ poznamenal pán Crispin Sherrington a vytrhol tak Grahama zo zamyslenia a z patetických myšlienok späť do rozhovoru s dvomi známymi zo školských čias.

Lord Maddingly šťuchol laktom do Sherringtona a zachechtal sa. „Čím máš prázdnejšie vrecká, tým sú krajšie, že?“

Dokonca aj rozhovory sa vždy točili okolo jedného a toho istého. A veru ani po štyridsiaty druhýkrát to nebolo o nič zaujímavejšie než ten prvý raz. Hráči a ich motívy sa menili, no Grahamova replika zostávala stále tá istá. Už ju vedel naspamäť. „Vari sa tento rok chystáš oženiť, Sherrington?“

Sherrington, ktorý bol druhý syn v poradí, nemal do budúcnosti nijaké vyhliadky. Prstom si uvoľnil kravatu a ponáľoval ju do strán. „Nemám veľmi na výber. Otec je chorý, a keď umrie, budem úplne bez prostriedkov. Môj brat Seymour sa už nevie dočkať, kedy sa stane dedičom a priškrtní mi rozpočet.“

Maddingly sa zaškeril. „Tvoj otec aspoň neprehajdákal celý majetok. Mal si vidieť, čo ostalo mne po tom mojom. Ak nechcem, aby mi strecha padla na hlavu, budem musieť začať s opravou stropných trámov.“

Graham potlačil povzdych. Existovali predsa aj lepšie spôsoby, ako zbohatnúť, no v tejto spoločnosti ich nemali veľmi v oblube. Namiesto toho, aby im poradil, ako investovať svoje financie či dokonca aj niečo ušetriť, ďalej pokračoval v načatej téme. „Ktorá má najväčšie veno?“

Z predchádzajúcich skúseností sa naučil, že stačilo klásť otázky a ostatných tak presvedčil, že ho to naozaj zaujíma. Zvyšok spoločnosti o tom vždy vášnivo debatovala, ale Graham sa držal bokom. Diskusia o tom, koľko peňazí je jeden muž ochotný zaplatiť druhému, aby si vzal jeho dcéru za manželku, ho vôbec nenadchýnala.

Keď začnú manželka spolu žiť, je pekné získať finančnú podporu, ale nemala by byť dôvodom na ženbu hlavne samotná dáma? Koniec koncov, práve s ňou strávi muž zvyšok svojho života.

Ako sa vlastne zaplietol do rozhovoru s týmito dvomi? Graham opäť raz zabľúdil pohľadom po plesovej sále. Kde sú jeho priatelia? Aaron Whitworth tu s najväčšou pravdepodobnosťou vôbec nebol, keďže spoločenské udalosti mu pripadali nesmierne trápne, ale Oliver, lord Farnsworth, by sa tu niekde mal nachádzať.

Odrazu sa mu miestnosť rozmazala pred očami a Grahamovu pozornosť upútalo čosi zelené, čo sa mihlo pri východe na terasu. Rýchlo žmurkal, aby zaostril pohľad.

Keď dvere terasy konečne nabrali ostré kontúry okenných tabúl a rovnako i ťažké závesy okolo nich, už tam nikoho nevidel. Aspoň nikoho v takom odtieni zelenej, aký zahliadol pred chvíľou.

Dvere boli zatvorené, aby chránili baviacich sa hostí pred mimoriadne chladnou nocou. Odkiaľ sa tam tá osoba teda vzala? Vyšla von? Alebo sa práve odtiaľ vracala?

„Čo si o nej myslíš ty, Wharton?“

Graham odtrhol pohľad od širokých dverí s tabuľovými oknami na odľahlej strane miestnosti a pozrel sa na Sherringtonovo zdvihnuté obočie. Pokýval hlavou, tváriac sa, že sa nad tým hlboko zamyslel. A vlastne sa aj zamýšľal. Snažil sa prísť na to, čo povie, aby sa neprezradil, že svojich dvoch spoločníkov celý čas ignoroval a vôbec neuvažoval nad prednosťami dievčat v sále.

„Pochádza zo slušnej rodiny,“ povedal napokon. Takéto vyjadrenie sa dalo použiť na takmer každú. „Je nepravdepodobné, že by ťa v manželstve veľmi trápila.“

Nanešťastie aj to druhé tvrdenie opisovalo správanie týchto dievčat. Väčšinu týchto nežných dám vychovali tak, aby sa stále usmievali, prihlúplo sa uškŕňali a tváрили sa, akoby bolo vždy všetko v najlepšom poriadku. Aj vďaka tomu sa všetky na seba tak ponášali. Pravdepodobne preto sa tridsaťjedenročnému Grahamovi chcelo do ženenia rovnako, ako keď mal iba dvadsaťjeden. Nevedel si predstaviť, že by si vzal takú manželku, ktorá by mu úplne splývala s davom.

Maddingly na Grahamovo vágne vyjadrenie súhlasne prikývol. „Možno by dokonca bola ochotná žiť na vidieku a ty by si mohol ostať v meste.“

Sherrington sa zarehotal. „Také nezmysly si nemôžem dovoliť.“ Zamračil sa. „Wharton, myslíš, že by niečo také očakávala?“

Ako to mal vedieť? Jeho rodičia spolu radi každé ráno raňajkovali a po večeroch viedli v súkromnom salóniku dlhé rozhovory. On veru nebol ten pravý, kto niečo vedel o manželstvách na diaľku. Aj tak však nechcel, aby si jeho spoločníci mysleli, že nevníma, o čom hovoria, hoci teraz ho zámerne chceli iba nachytať. „Mnoho žien vedie aj vo veľkomeste pokojný život, takže by nemala mať problém usadiť sa a chodiť do spoločnosti o čosi menej.“

Samozrejme, iba v prípade, že nejde o nejakú fúriu či karieristku, ale kým by na to Sherrington prišiel, Grahamova úbohá rada by v tomto prípade bola tým najmenším problémom. Šanca, že Sherrington by o takej žene čo i len uvažoval, vlastne ani neexistovala. Nehľadal ženu vymykajúcu sa z priemeru, niekoho, kto človeku utkvie v pamäti.

Na rozdiel od Grahama, ktorý si pravdepodobne tú zelenú machuľu pripomínajúcu ženské šaty iba predstavoval, pretože zúfalo túžil stretnúť niekoho, kto by ho zaujal. Nejakú ženu, pri ktorej by dokonca mohol začať uvažovať nad tým, že s ňou strávi zvyšok života.

Sherrington a Maddingly ďalej pokračovali v diskusii, rozoberajúc, či by mu otec dievčata povolil dvoriť mu. Graham sa snažil venovať im svoju pozornosť, aby ho zase neprichytili nepripraveného. No aj tak viac upieral pohľad na ženy tancujúce na parkete. Jedna z nich mala modré šaty. Touto farbou trochu vytýčala z davu, no neboli až také odvážne ako tie zelené, avšak aspoň trochu nezvyčajné. To dievča muselo mať o čosi viac rozumu než ostatné.

„Mal by som sa ísť postaviť na miesto, ak ju chcem požiadať o ďalší tanec.“ Sherrington si uhladil sako a kývol na svojich spoločníkov. „Páni, cítim sa ako pred popravou.“

Graham sa zaškľabil. „To znie veľmi sebavedome, však?“

Maddingly sa zarehotal a poprial priateľovi veľa šťastia.

„Obávam sa, že Charvillovie dievča by pre mňa nebolo dost dobré,“ riekol Maddingly, naprávajúc si kabát. „Uspokojím sa iba s tým najlepším úlovkom sezóny.“

Maddinglyho finančné ťažkosti asi neboli až také veľké, ako sa zdali pred chvíľou. Graham úplne prestal počúvať jeho prejav o vlastnom sebaobetovaní. Viac ho zaujímalo dievča v zelenom, a to aj keby bolo iba výplodom jeho fantázie. Sústredil sa na farby rób matrón a starých dievok. Po žiarivo zelenej ani chýru, ani slychu.

Keď Maddingly dorozprával, Graham pokračoval v rozhovore, no skôr zo zvyku než zo zvedavosti. „Na kohože si sa teda zameral?“

Čokoľvek však Maddingly vzápätí povedal, nevnímal to, pretože práve vtedy medzi zhlukom stromov v črepníkoch popri dlhej stene neďaleko nich zbadal záblesk zelených šiat. Ako sa tam dostala bez toho, aby si ju všimol?

„Veru tak,“ pokračoval Maddingly, „myslím si, že lady Thaliu môj zámer dvoriť jej nesmierne poteší.“

Graham celkom presne vedel, o koho ide. Lady Thalia bola dost populárna a priveľmi dobrá partia na to, aby sa ju Maddingly odvážil požiadať o tanec. Ale nechystal sa mu oponovať. Najmä nie teraz, keď zistil, že žena v zelenom je skutočná. Hoci sa čudoval, prečo si obliekla také výrazne šaty, keď plánovala *zasadiť sa* za krovie.

Zasadiť sa za krovie.

Graham sa uškrnul nad vlastnou ostrovtipnosťou.

Teraz, keď konečne našiel tú ženu, zúfalo túžil zoznámiť sa s ňou, ale najskôr sa potreboval zbaviť Maddinglyho. „Prečo nezačneš hneď a nepožiadaš ju o tanec?“

Mierne odhrnula vetvičky a načiahla ruku, aby uchmatla z podnosu, ktorý niesol okoloidúci sluha, zákusok *petite duchesse**. Schovávala sa tam? Áno, evidentne sa tam skrývala. Pred kým? Pred dotieravým nápadníkom alebo despotickou matkou?

So zamračeným, no s rozhodným pohľadom Maddingly prikývol a vykročil po bočnej strane plesovej sály. Graham mu prial úspech, ale viac ho aj tak zaujal pohľad na ďalšieho sluhu, ktorý

* *Petite duchesse* – francúzsky zákusok z odpaľovaného cesta v tvare rolky s krémovou plnkou

niesol podnos plne naložený jedlom okolo hlúčika stromčekov v črepníkoch. Znova sa vynorila ruka a vzala z neho malú chuťovku. Prečo jednoducho nejde k stolu s občerstvením a nenaloží si jedlo na tanier?

Dlane ho od vzrušenia začali svrbieť ako vtedy, keď na lodi vyrážal do šireho sveta. To svrbenie vyvolalo zvedavosť, otázky, na ktoré potrebuje odpovede. Konečne sa dialo niečo zaujímavé a nezvyčajné.

Čo ak sa však ukáže, že nejde o žiadnu výnimočnú dámu? Nič to, aspoň sa v tento jeden večer nebude nudiť.

Upieral pohľad na zhluk zelene a predieral sa kľukatou cestičkou pomedzi dav krížom cez miestnosť. Už mu znova neujde. Spomedzi stromov sa vynorila blondávä hlava a vrhla pohľad smerom k oknám, potom sa znova stratila za zeleným krovím. Prečo sa zaujímala o záhradu, z ktorej len nedávno prišla? Utekala pred niekým? Pred nejakým džentlmenom, ktorý ju chcel zneužiť?

Zdvihla sa v ňom nečakaná a nepochopiteľná túžba brániť česť tejto neznámej ženy. Aj keď o nej nič nevedel a možno už o tú svoju česť dávno prišla. Veď sa schovávala za stromami.

Predierajúc sa zástupom ľudí, ktorí ho zdravili a snažili sa ho vtiahnuť do rozhovoru, mu z úst bezmyšlienkovite vyletovali uhladené ospravedlnenia. Keď prechádzal okolo stola s občerstvením, schmatol dva poháre s limonádou.

Keďže sa chystal dosť podstatne porušiť spoločenské pravidlá, musel mať poruke niečo, čo použije ako zámienku. Navyše musela byť smädná, lebo podnos s nápojmi okolo nej ešte neprešiel.

Prekĺzol poza stromy a trochu sa prihrbil. Nebol príliš vysoký, no rovnako ani stromy a nesnažil sa tak úporne len tak pre nič za nič, aby ho tu niekto hneď zbadal a pokazil mu stretnutie s touto záhadnou ženou.

„Dobrý večer.“

Poskočila od úľaku a otočila sa k nemu, zvierajúc v rukách pritisnutých k hrudi tmavosivú látku šiat.

Takto zblízka sa mu zdali jej šaty ešte nezvyčajnejšie. Výrazné a odvážne, no nie krikľavé a gýčové. Chýbali na nich šperky,

ktorými boli bohato ovešané ostatné dámy. A strihom vlastne nepripomínali ani jedny šaty, čo teraz dámy nosievali. Nikdy sa veľmi nezaujímali o ženskú módu, no tieto šaty pôsobili... staro.

Toto slovo ich úplne vystihovalo.

Ako tam tak stáli a civeli na seba, všimol si, že ten žiarivý zelený hodváb už má svoj vek a viackrát ho prešívali. Vo švoch vyzerali obnosené a lem šiat mala na niektorých miestach rozstrapkaný. Odkiaľ sa tu vlastne vzala?

Spamätala sa skôr než on, z tváre jej zmizol výraz prekvapenia a hlavou mu noblesne pokynula na pozdrav. „Dobrý večer.“

Jej hlas bol tichý a pokojný, neznel piskľavo a príliš uveličené, ako to robievala väčšina dám v miestnosti. Páčilo sa mu to. Keď k nej natiahol ruku s pohárom limonády, venoval jej široký úsmev. „Dáte si limonádu?“

Bledomodré oči na chvíľu uprela na pohár a potom dvihla zrak a ich pohľady sa stretli. Črty jej tváre, ktorým spočiatku pripisoval o čosi nižší vek, zostali bez výrazu. V kútikoch očí a pier sa jej objavilo zopár vrások, dôkaz zrelosti, z ktorých si očividne nerobila ťažkú hlavu. Bola o dosť staršia než tie chichotajúce sa krásavice na tanečnom parkete. Vari nejaká vdova? Alebo staršia sestra nejakej rodiny sužovanej chudobou? Alebo pracovala ako niekoho spoločníčka či guvernántka?

Hľadeli jeden na druhého až do okamihu, keď to začalo byť nepríjemné, ale ani tak si od neho nevzala pohár. Vari si myslela, že by jej tu, uprostred plesovej sály, niečo urobil? Vlastne neboli v strede. Skôr v odľahlom kúte, no neďaleko nich sa to hemžilo viac než stovkou ľudí.

„Uistujem vás, že limonádu som neotrúvil.“ Graham si odchlípol z ponúkaného nápoja. „Pozrite.“

Šklblo jej kútikom úst a napokon si vzala ponúkaný nápoj.

„Dobre teda.“

Ramenom sa oprel o stenu. „Viem, že je to asi otrasne drzé, keď sa vám sám predstavím, ale tento váš priateľ – kývol na úkryt zo zeleného krovia – sa mi nezdá veľmi zhovorčivý.“

„Nie, to veru nie je.“ Odchlipla si z limonády. „A vy ste sa stále vlastne nepredstavili.“

Odrazu sa cítil ako chlapec, neskúsený školák. Priklincovala ho tými modrými očami a roztomilým jemným úsmevom. „Prepáčte. Lord Wharton, k vašim službám.“

„Je mi ctou, lord Wharton. Nikdy som o vás nepočula a uistujem vás, že si to môžete prirátať k dobru.“ Opäť si odpila z nápoja a vykukla spoza stromu.

Mal to brať tak, že mu tým dala najavo, aby odišiel? Cítil sa nielen neprijemne, ale aj úplne vykoľajene. Nikdy predtým sa nemusel snažiť o pozornosť žien. „Zatancovali by ste si so mnou?“

Otočila sa späť k nemu a na perách jej pohrával šibalský úsmev. Rukou prešla po vetvách stromu. „Bohužiaľ, už som slúbila nasledujúce dva tance tomuto nášmu spoločnému známemu.“

To vari dostane košom kvôli nejakému kríku? „Som si istý, že mu nebude prekážať, keď si v tomto presadím svoje.“

„Lord Wharton, ja si ctím svoje sľuby, takže sa obávam, že voči takémuto presádzaniu musím protestovať.“

Presne toto hľadal a ani o tom netušil. Iskru a originalitu. A teraz to mal priamo pred sebou v náramne peknom balení. Blond vlasy mala sčesané do jednoduchého účesu a nezdobili ju žiadne šperky. Graham sa odrazu zamračil. Nemala šperky? Na plese, kde sa pár metrov od nich bavila londýnska smotánka a ona prišla bez šperkov?

„Tak to si potom zatancujem s jeho spoločníčkou.“ Ukázal na strom na druhej strane húštiny. Pokynul na dva kríky v strede. „Mohli by vytvoriť pár. Bola by to tá najdivnejšia štvorylka, akú som kedy tancoval.“

Vyprskla do smiechu. „Určite, keďže by ju tvorili iba tri páry.“

„Presne.“

Rozhostilo sa ticho. Graham si trochu odpil z limonády. Sladkú tekutinu chvíľu podržal na jazyku a až potom ju prehltol. Akosi tušil, že keď dopije, bude od neho očakávať, že odíde. Zovrel pery a znova zdvihol pohár k ústam. Nenapil sa však, iba si namočil hornú peru.

„Prečo ste tu, lord Wharton?“ Držala v ruke prázdny pohár, naznačujúc mu, aby ho ako správny džentlmen od nej vzal a odniesol. Očividne nepocítovala potrebu predlžovať ich stretnutie dlhým pochlipkávaním tak ako on.

„Mám rád spoločnosť a činorodosť. Navyše sa to odo mňa tak trochu očakáva –“

„Nie *tu*, lord Wharton. Myslím to, prečo tu tancujete s krovinou.“

„Tancujem s ňou, lebo vy ste ma odmietli.“

Nadvihla jedno obočie. Znova sa cítil, akoby sa vrátil do školských čias a karhali ho za to, že nevie poriadne časovať latinské slovesá.

„Zbadal som vaše šaty.“

V tvári sa jej zračilo prekvapenie. Pohľadom skĺzla dole na svoju sukňu. „Moje šaty?“

Pokrčil plecami. „Sú zelené. Mám rád zelenú.“

Tvárila sa skepticky, ale nič nepovedala. Práve doznela skladba od Mozarta. Akoby sa dohodli aj bez slov, počkali, kým sa sálou opäť rozlahla hudba, a až potom začali hovoriť.

„Nepovedali ste mi svoje meno.“ Graham jej venoval priamy pohľad, dúfajúc, že od neho neodtrhne zrak, aby sa mohol pokúsiť zistiť, čo si myslí a ako sa cíti. Na prvý pohľad pôsobila rázne a priamočiaro, ale v očiach jej zbadal, že sa niečo snaží zakryť. Pôsobila napäto, akoby sa nevedela uvoľniť.

Neprestala na neho pozeráť, ale svoje pocity a myšlienky pred ním ukryla. „Nie, nepovedala som vám ho.“

Takže meno sa nedozvie. „Ste v Londýne nová?“

Prešla pohľadom z neho na stenu po jeho pravici. „Nie.“

Klamala. Bolo to čoraz zaujímavejšie. Stále upierala pohľad na stenu a pritom naklonila hlavu nabok, akoby ju tá biela plocha fascinovala. „Máte rada zelenú farbu?“

„Prosím?“ strelila po ňom pohľadom.

Graham mal chuť uškrnúť sa, že ju takto zaskočil, ale radšej iba kývol smerom k jej šatám. „Vaša róba. Páči sa vám zelená?“

„Och, asi áno.“ Chytila kúsok šiat do rúk a nechala látku preklízať pomedzi prsty. Prvýkrát sa jej na tvári objavilo váhanie. „Pripomínajú mi, kto som.“

Spoza stromčekov sa niekto hlasno zasmial. Žena v zelenom sa pritisla k stene, pričom pustila sukňu, aby mohla oboma ramenami objať sivastý otep zelene. Graham namrzene dopil limonádu. Istotne ich tu čochvíľa niekto objaví. Jej zelená sukňa splývala s farbou stromov a dala by sa prehliadnúť, ale jeho čierne nohavice si pravdepodobne v malej medzere medzi črepníkom a spodnými vetvičkami húštiny čoskoro niekto všimne.

„Mohol by som vás niekedy navštíviť?“ Kedy si naposledy pýtal od ženy dovolenie, či by ju mohol navštíviť? Roky, ak vôbec niekedy. Táto otázka zväčša vyvolávala nehorázne očakávania.

Neodpovedala. Iba naňho šokovane hľadela s jemne pootvorenými ústami.

„Graham, tak tu si!“

Obzrel sa a cez okraj stromu zbadal muža v dokonalom čiernom večernom obleku, ktorý práve prechádzal okolo. Práve *teraz* sa tu rozhodol Oliver konečne ukázať? Kde sa ten chlap zašívaj, keď sa doslova topil v nezáživnej konverzácii o venách a manželských dohodách? Úprimne, ak by Oliver nebol jedným z jeho najlepších priateľov, sotil by ho teraz rovno do jedného z tých stromov v črepníkoch.

Oliver prekvapene zvrátil obočie. „Čo robíš tu vzadu? Nemyslíš si, že by si sa mal nachádzať na opačnej strane pred stromami, kde by ťa mohli nájsť ľudia, ktorí ťa potrebujú, aby si do ich mizerných životov vliat trochu vtipu a nádeje?“

Narážal na lúbostný list, ktorý Graham dostal ešte počas štúdia v Cambridgei. Zasmial sa na tom, ale aj si povzdychol. Nikdy nemal ten list Oliverovi ukázať. „Ak to musíš vedieť, tak svoj zmysel pre humor využívam tuto pri rozhovore s...“

Keď sa však pozrel pred seba a nikoho nevidel, stratil reč. Znova zmizla.

DRUHÁ KAPITOLA

Kit, ktorú si niektorí účastníci plesu pamätali ako ctihodnú Katherine FitzGilbertovú, sa zhlboka nadýchla, dúfajúc, že sa jej tak podarí upokojiť splašený tlkot srdca. Lomcovali ňou silné emócie, ktoré sa ani neodvážila pomenovať, a v hlave jej splašene vírili všakovaké myšlienky takou rýchlosťou, že radšej zavrela oči, lebo sa obávala, že jej z toho príde zle.

Tento večer sa chystala urobiť niečo po prvýkrát. Lepšie povedané, už tak dlho sa takýmto záležitostiam vyhýbala, že mala pocit, akoby to bolo prvý raz.

Myslela si, že takéto veci už nikdy nebude musieť robiť.

Oprela sa o stenu v prítmí a sústredila sa na dýchanie. Výdych. Nádych. A odznova.

Malo to byť úplne jednoduché. Prísť do Londýna, nahnať jednému chlapíkovi strach, aby podpísal dokument, ktorým sa oficiálne vzdá časti svojho majetku na ďalších dvanásť rokov, a potom sa vráti domov. Na prvý pohľad to veru nebol najušľachtilejší spôsob, ako zaobstaráť bývanie pre tých, na ktorých jej záležalo, ale o tom, čo je šľachetné, stratila všetky ilúzie už pred viac ako desiatimi rokmi.

Koniec koncov, tie nevinné deti sa snažila uchrániť práve pred šľachtou. Aristokracia nerešpektovala žiadne tajomstvá. Správali sa podlo a kruto. So škodoradosťou uvrhli svojich vlastných do nemilosti života na ulici, ak z toho vznikli ďalšie klebety, ktoré by boli senzáciou dňa.

Mala by to vedieť. Kedysi bola jednou z nich. Ctihodnou Katherine FitzGilbertovou. Až kým jedného dňa v ich očiach nestratila česť... odsúdili ju, prišla o všetko a odrazu nemala žiadnu hodnotu ani pre svojho veľaváženého otca. Nie, bolo to ešte horšie. Poškvrnila mu meno.

Ale aj tak...

Otočila hlavu na stranu a otvorila oči. Pozerala do tmy, akoby dokázala vidieť cez stenu na tanečníkov v sále. Na neho.

Bol to šľachtic. Zdal sa jej sympatický. No znovu si musela pripomenúť, že všetci títo ľudia sa navonok vedeli správať milo.

Ale ten jeho zmysel pre humor a to, ako si vedel robiť žarty sám zo seba, bolo napriek všetkému niečo, s čím sa nikdy predtým nestretla.

Rukou hmatala po stene, až kým nenarazila na okraj tajných dverí, cez ktoré preklázla. Splývali so stenou plesovej sály. Všimla si iba ich nepatrné obrysy, keď sa vyhýbala pohľadu zlatohnedých očí toho muža. Poskytli jej dokonalý únik. Hostiteľ očividne nemal v pláne sprístupniť ich pre hostí, keďže sa nachádzali v tmavej chodbe za húšťavou stromov v črepníkoch. Pre Kit predstavovalo dôvod navyše, aby unikla práve tadiaľ.

Zľahka trochu pootvorila dvere, pritlačila na ne pravú časť tváre a privrela ľavé oko. Zazrela iba svetlo a stromy. Ten muž už odišiel.

Ak bude mať šťastie, už ho nikdy viac neuvidí. Nechcela raz prísť na to, že muž, ktorý jej doniesol limonádu a má vo zvyku očarujúco sa usmievať na ženy schované za plesovou dekoráciou zo zelene, tiež patrí k tým typom mužov, ktorí sa zahrávajú so ženami a potom, keď treba znášať následky, ich opustia. Nechcela by ho jedného dňa navštíviť doma so žiadnosťou, aby sa postaral o život, ktorý tak nedbanlivo a neuvážene splodil.

Jemným ťahom znova zavrela dvere a zostala tam stáť v takmer úplnej tme. Tma jej neprekážala. Lepšie sa v nej schovávalo.

Práve preto utekala pred svetlami v plesovej sále. No pre tých gaunerov, čo ju prenasledovali, bola naháňačka v tmavej uličke rovnako vítaná ako pre ňu. Ba dokonca o čosi viac. Jediné, čo jej mohlo pomôcť, bolo nájsť čo najviac ľudí. Dôležitých ľudí. Takých, ktorých si zamestnávateľ týchto zločincov nedovolí obťažovať.

Bol to dobrý nápad, no len dovtedy, kým tam nezačala otáľať. Nechala sa uniesť hudbou a svetlom sviec, premohli ju spomienky a vo svojom úkryte ostala ako prikovaná, nedokázala sa pohnúť k najbližším dverám a odísť. Nemala sa poddať túžbe ochutnať, či sú čokoládové zákusky plnené krémovou plnkou stále také dobré, ako si pamätala.

Hlavne si vôbec nemala dovoliť spomínať.

Prepadla ju však nostalgia a utlmila v nej naliehavú potrebu ujsť. Zostala tam stáť a nemohla si prestať vybavovať spomienky na šťastnejšie časy.

Na časy predtým, než prišla na to, akí krutí vedia byť tí usmievajúci sa ľudia na tanečnom parkete. Predtým, než objavila ich tajomstvá, ktoré skrývali a predstierali, že neexistujú.

Na časy, keď by ešte s radosťou uvítala, keby k nej podišiel nejaký šarmantný džentlmen.

Ako sa volal? Wharton? Nepoznala tento titul a ani on jej nepripadal známy. Samozrejme, odkedy sa naposledy objavila v spoločnosti, prešlo trinásť dlhých rokov. Dokonca ani tá jej jediná sezóna v meste netrvala dlho.

Och, ako jej len chýbal tanec. A to jedlo. Pritisla si ruku k bruchu, lebo sa cítila trošku čudne a krútilo jej v ňom. No tá luxusná explózia čokoládovej chuti a cukru jej stála za to.

Áno, užila si to jedlo. Pozornosť džentlmenov si vychutnať nemohla. Ten pocit, že je krásna a zaujímavá, v sebe už nedokázala znova oživiť. Už viac nemohla byť tým naivným bezstarostným dievčaťom ako kedysi.

Pritiahla si plášť tesnejšie k telu a druhou rukou zahrabala do zelenej saténovej sukne. Šušťavý zvuk papierov vo vrecku